

מסורת הש"ס

(א) [לעיל 5, ק: 3, ט] טהרות
פ"א מ"ג, א' ז"ל
הטמאה; (ד) ז"ל יאכלו,
(ה) נלך ממלא בנחמיה אלף
גרש טהרות פלגי ר' יהודה
עליה דר"מ וכן הגהש
מהרש"א ואולי יתכן להיות
וכן נמי בנחמיה ק"ה: דהא
דקמני וכו' וכן איתא בגלון
הר"ש במשנה דר"ש טהרות
ע"ש; (ו) ונ"י כפי הר"ש
ר"ש טהרות שכתב דל"ה
היה גרס דברי ר"מ אלף
סמט משנה;.

תורה אור השל"ם

1. רק חוק בבלתי אבל
הד"ס פי הד"ס הוא הפקש
ולא תאכל הפקש עם
הקשר; דברים יב ג
2. כי ירדק מן הפקש
אשר יברר יי' אליהו
לשום שמו שם יחזק
מבקר ומצאנו אשר
הוא יי' בן אשר צרתה
ואכלת בשעריך בבל
את נפשך;
דברים יב כא

מוסף רש"י

שכן איסורו נוהג בכן
נח. שכן איסור טמור הוא
יש בו גם לחול על ארס
ומהו מומנו שטעם צני
נח (לעיל 5, ק: 3, ט)

רבינו גרשום

ליתי איסור אבר וחול
על ארס טמאה כו'.
כלומר שכן איסורו נוהג
בבני נח: של אבר מן
החי. כלומר דוד היא את
משבע מצות ששנו בני
נח דכתיב לאחור מיהא אל
האדם אכל תאכל זה אבר
מן החי. כלומר מה שראוי
לאכילה לאחור מיהא אל
מחיים אין ראוי לאכילה:
גניא נמי הכי אבר מן
החיה וכו'. ולד' יהודה לא
איצטרך קרא אלא לר'
אלעזר: אבר מן החי כו'
על דר"מ דכתיב וזמנת
מבקר ומצאנו. כלומר
באותה פרשה דכתיב
תאכל הנפש עם הבשר
וזהו אבר מן החי דבר
הלמד מענינו. כמה הכתוב
מדבר בבקר ובעאן
וזהו בבהמה טהורה;
אבל בן נח מוזהר
על הטמאין כטהורין.
כלומר שבהמה טמאה
(היתה) [ויא] מותרת לר'
טהורה: איכא דאמרי
טהורין ורבנן. כלומר היה
ועוף טהורין: אמר ר'
שיבוי אף אן נמי גניא.
כלומר דבן נח מוזהר על
הטמאין כטהורין: האוכל
אבר מן החי הימנה
כלומר טמאין טמאה: ואין
שחיטתה מטהרתה שלא
תהא מטמא אבל א"פ
ששטתה מטמא: אלא

גיד הנשה פרק שביעי חולין

לא תאכל הנפש עם הבשר. לא תאכל ממנו בעוד שהנפש עמו
וזהו הוא אזהרה לאכר מן החי: טמאין אסא מלווה על דמין.
צרכיות צפרק דס שחיטה (דף כ"א). לא יאלו מכלל אזהרתו אלף
שליש ודגים וחגבים ומהלכי שמים: לא תאכל הנפש עם הבשר.

ולא תאכל הנפש עם הבשר ר' יהודה ור'
אלעזר סברי כל שאתה מצווה על דמו
אתה מצווה על אבריו והני טמאין נמי
הואיל ואתה מצווה על דמין אתה מצווה
על אברין ורבנן סברי לא תאכל הנפש עם
הבשר אלא בשר לחודיה כל שבשרו מותר
אתה מצווה על אבריו וכל שאין בשרו
מותר אי אתה מצווה על אבריו ור' יהודה
למה ליה קרא ליתי איסור אבר ליחול על
איסור טומאה⁶ שכן איסורו נוהג בבני נח
אין הכי נמי וכו' איצטרך קרא לרבי אלעזר
תניא נמי הכי אבר מן החי נוהג בבהמה
חיה ועוף בין טמאה בין טהורה שנאמר
ירק חוק לבלתי אכול הדם כל שאתה
מצווה על דמו אתה מצווה על אבריו וכל
שאי אתה מצווה על דמו אי אתה מצווה
על אבריו דברי רבי אלעזר והכמים אומרים
אינו נוהג אלא בטהורין שנאמר לא תאכל
הנפש עם הבשר אלא בשר לחודיה כל
שבשרו מותר אתה מצווה על אבריו וכל
שאיין בשרו מותר אין אתה מצווה על
אבריו ר' מאיר אומר אינו נוהג אלא בבהמה
טהורה בלבד (סימן שמואל שילא שימי)
אמר רבה בר שמואל אמר רב חסדא
ואיתימא רב יוסף ואמרי לה אמר רבה בר
שילא אמר רב חסדא ואיתימא רב יוסף
ואמרי לה רבה בר שמי אמר ר' חסדא
ואיתימא רב יוסף מאי טעמא דר"מ אמר
קרא² וזבחת מבקר ומצאנו אמר רב גידל
אמר רב מחלוקת בישראל איכא בן נח
דברי הכל מוזהר על הטמאין כטהורין תניא
נמי הכי אבר מן החי בן נח מוזהר עליו
על הטמאים כטהורים וישראל אינו מוזהר
אלא על הטהורין בלבד איכא דאמרי טהורה
ור"מ איכא דאמרי טהורים ורבנן אמר רב
שיזבי אף אן נמי תניא³ איכא אבר מן
החי ממנה אינו סופג ארבעים ואין שחיטה
מטהרתה במאי אילימא בישראל פשיטא
דאין שחיטה מטהרתה אלא לאו בבני נח
מכלל דאסור רבי מני בר פטיש רמי רישא
אסיפא ומשני רישא בישראל וסיפא בן
אכילה כתיבה ביה מתיב רב עמרם אבל

קב.

ורבי יהודה למה ליה קרא ליתי איסור אבר מן החי וליחול
אאיסור טומאה שכן איסורו נוהג בבני נח. פי' כדשמעינן
ליה לעיל (דף ק: 3) גבי גיד דמההוא טעמא חייל לאיסור טומאה ור"מ
ודילמא מהכא יליף וי"ל דלח מני למילף מהכא דאיסור מוסף הוא
דאיסורף ציה איסור אכר מן החי

לצני נח אכל גיד לא נאסר אלא
לצני יעקב ולא הוא אלא איסור
חמור: כ"י איצטרך לר' אלעזר.
ור"מ אי קסבר בהמה צמייה לאכרס
עומדת אס כן איסור צת אחת היא
ואפי' למאן דלית ליה בחמור על קל
מודה וי"ל דאיסור טומאה קדים
בעוד שלא נקשרו ז' אכרס צמייה:
ורבי מאיר אומר אינו נוהג אלא
בבהמה טהורה בלבד. הקסמ
רצינו אפרים דמין צריש טמא
טהרות י"ג דצריש נאמרו צנצלת
עוף טהור כו' והאוכל אכר מן החי
ממנה סופג את הארבעים ומליקתה
ושחיטתה מטהרת טרפתה טמואתה
דברי ר' מאיר וי"ל דדברי ר' מאיר
לא קאי אכולה מילמא אלף לענין
שחיטה ומליקה נקט ליה דפליג עליה
ר' יהודה ט' צנצנים צ"פ טבול יוס
(דף קה: 3) דהא דקמני נמי התם
דמטמא טומאת אוכלין צנצילה לא
אמי כרבי מאיר ולא אמרינן מדיפא
ר' מאיר רישא נמי ר"מ ומיהו לפי
מה שרצה רישא לרקדק ס"פ מדיפא
רבי מאיר רישא נמי ר' מאיר קשה
לדבריה דממצינעמא דאכר מן החי
לאו ר' מאיר רישא נמי לאו ר' מאיר
וי"ל דהוא מני למימר וליעטמין וק"ק
לשון הגמרא התם דקאמר מאן
שמעת ליה דלית ליה דמליקתה
ושחיטתה מטהרת טרפתה טמואתה
ר"מ אמרי תיך לרקדק צענין זה
הא קמני צה דלדיא דברי ר' מ' ו:
אלף א"ו בבני נח. דאין שחיטה
ממיתו צאכילה כל זמן
שמפרסת גבי צנצלת עוף טהור
דקמני רישא ושחיטתה מטהרת
טרפתה טמואתה ולא קמני דאין
שחיטה מטהרתו דקמני סיפא גבי
טהורה דוקא הוא דלמנ שחיטה
מכשרה ליה לצני נח נגו למכשרה
לישראל דליכא מידי דלישראל שרי
ולעוד כוכבים אסור ומיהו דתקשה
מהן משנה לרז אחא צר יעקב דלמנ
לעיל צ"פ³ (דף ג: 3) דאין מזמנין עובד
כוכבים על צני מעים ומיהו צללו
הכי אמר לעיל דתניא דלח כוותיה
וקושיה המשנה אינה פשוטה כל כך:
אבל

אבר מן החי ממנה אינו סופג את הארבעים ואין שחיטה מטהרתה ואי סלקא
דעתך בעינין כוית תיפוק ליה דקאכל כוית ס כדאמר רב נחמן יבמשהו בשר
גידין ועצמות הכא נמי במשהו בשר גידין ועצמות תא שמע דאמר רב

אבר מן החי ממנה אינו סופג את הארבעים ואין שחיטה מטהרתה ואי סלקא
דעתך בעינין כוית תיפוק ליה דקאכל כוית ס כדאמר רב נחמן יבמשהו בשר
גידין ועצמות הכא נמי במשהו בשר גידין ועצמות תא שמע דאמר רב
אבר מן החי ממנה אינו סופג את הארבעים ואין שחיטה מטהרתה ואי סלקא
דעתך בעינין כוית תיפוק ליה דקאכל כוית ס כדאמר רב נחמן יבמשהו בשר
גידין ועצמות הכא נמי במשהו בשר גידין ועצמות תא שמע דאמר רב

עין משפט
נר מצוה

א [נמי] פ"ט מהלכות
מלכות הל' ג:
ב ק ג מיוי פ"ה הל' ג
מלכות מסורות הל' ג
סמג לאוין קלג קלג וטור
י"ד קי סב ע"ש צנצ"ל:

שיטה מקובצת

א] אמר רב יהודה אמר רב
אבר מן החי צריך כוית:
ב] תיפוק ליה דקאכל כוית
טמא כדאמר: ג] אבר מן
החי צריך כוית דאפי'
התרי קראי כתיבי חד
לאבר מן החי וחד לבשר
מן החי לקמן לא תימא:
ד] שלא נקשרו אבריו
בגידים: ה] דפליג עליה
ר' יהודה וכן נמי אמרי
בבבאים בסוף:

רבינו גרשום

האובל האוכל אבר מן החי הימנה היה טמאין כטהורין. אמר רב חסדא ואיתימא רב יוסף ואמרי לה אמר רבה בר שילא אמר רב חסדא ואיתימא רב יוסף ואמרי לה רבה בר שמי אמר ר' חסדא ואיתימא רב יוסף מאי טעמא דר"מ אמר קרא² וזבחת מבקר ומצאנו אמר רב גידל אמר רב מחלוקת בישראל איכא בן נח דברי הכל מוזהר על הטמאין כטהורין תניא נמי הכי אבר מן החי בן נח מוזהר עליו על הטמאים כטהורים וישראל אינו מוזהר אלא על הטהורין בלבד איכא דאמרי טהורה ור"מ איכא דאמרי טהורים ורבנן אמר רב שיזבי אף אן נמי תניא³ איכא אבר מן החי ממנה אינו סופג ארבעים ואין שחיטה מטהרתה במאי אילימא בישראל פשיטא דאין שחיטה מטהרתה אלא לאו בבני נח מכלל דאסור רבי מני בר פטיש רמי רישא אסיפא ומשני רישא בישראל וסיפא בן אכילה כתיבה ביה מתיב רב עמרם אבל

דברי רבינו גרשום
למה רומא דהא גבי עוף
טבור ונוהג טעם אכר מן
החי גם לישראל וע"כ צריך
לפרש כפירשי ומיהו לישב.